

Notat om

Energiselskabernes fremtidige energispareindsats

Det Økologiske Råds forslag til strategi

Hovedbudskab

I forbindelse med de igangværende forhandlinger mellem regeringen og energiselskaberne om den fremtidige energispareindsats anbefaler Det Økologiske Råd at:

- Energisparemålene fastholdes frem til og med 2020, samt at der snarest muligt udmeldes nye sparemål efter 2020.
- Det tilstræbes, at energispareforpligtelsen følger det slutenergiforbrug, som de enkelte energiformer er årsag til.
- Hvis der af hensyn til tilvejebringelse af ny lovgivning er behov for en midlertidig reduktion af energispareindsatsen af hensyn til indgåelse af en ny frivillig aftale, skal perioden være så kort som muligt, og "hullet" skal senest 1.1.2018 fyldes op af en inddragelse af energiformer, som i dag ikke har en energispareforpligtelse. Det gælder især, at al leverance af olieprodukter til slutkunder skal omfattes, ligesom leverancer af biomasse i form af træpiller og træflis skal omfattes. Det ses derimod ikke praktisk muligt at inddrage leverandører af brænde til forbrænding i almindelige brændeovne.
- Fastholdelse af finansiering af energispareindsatsen via nettariffrerne, hvor dette er tilfældet i dag, eller indlejret i energiomkostningerne for de øvrige energiarter.
- Energispareforpligtelsen bør på sigt (f.eks. fra 2018 eller 2020) opdeles i to markeder (benævnt "bygninger" og "industri"), hvor "industrimarkedet" forventes at have en billig marginalpris for de opnåede energibesparelser, mens "bygningsmarkedet" forventes at få en højere marginalpris.
En opdeling i to energisparemarkeder "Industri" og "Bygninger" kan gradvist blive billigere frem mod 2020 end et fælles marked for både "Industri" og "Bygninger", når energispareforpligtelsen fastholdes, som aftalt i Energiforlig 2012.

Indledning

Regeringen og energiselskaberne har gennem de seneste måneder forhandlet fordeling af mål og de konkrete retningslinjer mv. for energispareindsatsen fra 2016 og frem.

Forhandlingerne er blevet påvirket af, at regeringen ønsker at flytte spareindsatsen fra netselskaberne til handelsselskaberne fra 2018. Og de er blevet påvirket af, at det bliver sværere for energiselskaberne at nå de nye højere energisparemål, hvorfor omkostningen pr. sparet kWh stiger for øjeblikket.

På grund af beslutningen om eventuelt at flytte spareindsatsen har ministeren foreslået, at der indgås en 2 årig aftale for 2016 og 2017, hvilket begrænser, hvad det er praktisk muligt at ændre i disse to år i den nuværende aftale, som gælder frem til 2020.

Energistyrelsen er i gang med at undersøge konsekvensen af ovennævnte flytning af spareindsatsen til handelsselskaberne. En flytning af energispareindsatsen skal godkendes af forligskredsen bag den politiske aftale af 22. marts 2012 om den danske energipolitik i årene 2012 - 2020.

Branchen har været meget uenige om indholdet af en fortsat frivillig aftale fra 1.1.2016. I marts 2016 fremsendte de nuværende energispareaktører et fælles udspil om en ny frivillig ordning til 2020 til ministeren. Udspillet anbefaler en reduktion af den samlede energispareindsats og en omfordeling af fordelingen på de fire aftaleaktører. Ministeren har efterfølgende sendt udspillet til forligskredsen som indspil til forhandlingerne om den fremtidige energispareindsats.

Indholdet i det fælles forslag tager udgangspunkt i, at energiselskaberne nu efter eget udsagn har svært ved at nå de nuværende sparemål, at det er blevet for dyrt at prissætte efter den marginale besparelsesomkostning og i, at energiselskaberne indbyrdes var uenige om fordelingen af målene. Elselskaberne fremfører bl.a. at, el-siden frem til og med 2015 tog en større andel end andelen af el udgør i den samlede energiforsyning tilsiger. Herudover ønsker fjernvarmen yderligere muligheder for fortsat at indregne f.eks. solvarme og at få en ny mulighed for at indregne store el-drevne varmepumper til produktion af fjernvarme.

Reduktion af energiforbrug hos slutbrugeren og de frie valg er under pres

Princippet i energispareordningen er, at den retter sig mod reduktioner af energiforbrug i slutforbruget, hvor der er frit valg af spareindsats for alle omfattede selskaber i alle energiforbrug.

Fjernvarmens ønske om at udvide listen over godkendte energispareindsatser med muligheden for at medregne varmepumper i fjernvarmeforsyning bryder både med princippet om at besparelser sker i slutenergiforbruget og med princippet om, at alle aktører

frit kan vælge spareindsats. På grund af strukturen og ejerformen i fjernvarmesektoren kan det kun være fjernvarmeselskaberne, som kan udnytte muligheden for at medregne store varmepumper i energispareindsatsen.

Rent energisystemmæssigt er det dog en fordel, at der etableres store varmepumper i fjernvarmen, blot ville den af regeringen nu fjernede tilskudsordning til investeringen have været en måde at få dette til at ske på, uden at man herved flyttede på principperne for energiselskabernes energispareforpligtelse.

De politiske forhandlinger og beslutninger om energiselskabernes energispareindsats forventes at forløbe i 3 tidsmæssige faser:

1. Forhandlingerne om energispareindsatsen de næste 2 år pågår i første halvdel af 2016 og forventes afsluttet inden sommer 2016.
2. Beslutningen om flytning af energispareindsatsen på el-siden fra net-selskaberne til handelsselskaberne skal muligvis udmøntes pr. 1.1.2018. Den politiske drøftelse forventes at starte til sommer, hvis flytningen skal nå at ske allerede pr. 1.1.2018, da der kræves lovgivning for at sikre indsatsen via handelsselskaberne. Uanset beslutning om flytning af energispareindsatsen på el-området til el-handelsselskaberne eller ej, så vil der her være en mulighed for en omorganisering af energispareordningen.
3. Energikommissionen forventes at komme med indspil til energispareindsatsen efter 2020, som en af dets første opgaver for indspil til et nyt energiforlig efter 2020. Energikommissionen blev nedsat i 2016 med et mandat, som ikke direkte italesætter behovet for justering af energispareindsatsen.

Endelig er spørgsmålet om omkostningerne ved og finansiering af energispareordningen kommet i spil, idet der fra regeringens side arbejdes på at reducere omkostningerne til spareindsatsen som et element i at flytte PSO-udgiften til Finansloven.

Dette notat skal ses som Det Økologiske Råds indspil til de ovennævnte forhandlinger og beslutninger.

Energiselskabernes hidtidige energispareindsats

Energiselskaberne begyndte allerede i slutningen af 1980'erne i Danmark at rådgive kunderne om mulighederne for at spare på energien. Dette "frivillige" energisparearbejde blev gjort forpligtende i 2006, hvor der blev indgået Energispareaftalen mellem regeringen, naturgasselskaberne, Oliebranchens Fællesrepræsentation og elnetselskaberne i Dansk Energi om at spare 1,4 PJ, "hvilket svarer til det årlige elforbrug i hen ved 100.000 parcelhuse".

Dette sparemål blev sidste gang forhandlet i 2012, hvor det som en del af energiforliget 2012 – 2020 blev aftalt at net- og distributionsselskaberne inden for el, naturgas, fjernvarme og olie

skal medvirke til at realisere dokumenterbare energibesparelser på i alt 10,7 PJ per år i 2013 og 2014 og 12,2 PJ årligt i perioden 2015-2020. For indsatsen i perioden fra 2015 – 2020 blev det i Energiforliget 2012 forventet, at ordningen samlet set skulle resultere i en maksimal opkrævning af 1,5 mia. kr. hos energikunderne til gennemførelse af de aftalte energibesparelser. Dette svarer til 44,3 øre pr sparet kWh.

I forbindelse med aftalernes indgåelse blev det aftalt, at energiselskaberne kunne gå på tværs af energiarter (dvs. de er ikke bundet af at levere besparelser inden for den energiart, de selv leverer) og, at de havde metodefrihed (dvs. de kan selv vælge indsatsområder mm). Det blev indledningsvist aftalt, at energiselskaberne skulle sigte mod højst at opkræve op til 50 øre/kWh besparet energi, men at de ville blive målt på (benchmarking), hvem der kunne gøre det billigst. Det blev aftalt, at dokumenterede energibesparelser kunne overføres fra år til år. Der var ikke lagt sanktioner ind, hvis dette ikke blev overholdt.

Resultatet af disse aftaler er, at energiselskaberne har etableret en effektiv rådgivning, som er unik i forhold til andre lande. Den danske "model" har således også været forbillede for den model, der blev indbygget i EU's energieffektiviseringsdirektiv.

Ordningen blev i første omgang etableret så førsteårs besparelser tæller lige uanset kvaliteten af den sparede energiart og besparelsens levetid. Dette kan legitimeres fordi besparelser på lavkvalitetsvarme oftere har længere levetid end besparelser på højkvalitets el. Hermed udlignes de to energibesparelsesindsatser i store træk nogenlunde. Der er desuden efterfølgende fastlagt prioriteringsfaktorer på 0,5 for energibesparelser med kort levetid og 1,5 ved energibesparelser med lang levetid.

Grundet den ovennævnte økonomiske regulering og benchmarking har energiselskaberne til nu prioriteret de større erhvervs-kunder og særlig industrien, hvor der kan findes mange besparelser i forhold til ressourceforbruget (fx tidsforbruget til at finde og realisere besparelserne). Men det begynder nu at knibe med at nå de stramme mål (12,2 PJ nye besparelser pr. år).

Der er flere forklaringer på dette, hvor nogle energiselskaber fremhæver, at de lavt hængende frugter nu er plukket og andre nævner, at energispareindsatsen har udviklet sig til et tilskudsmarked med mange mellemhandlere (køb og salg af energibesparelser), der fordyrer besparelserne i et marked, hvor udbuddet af dokumenterede besparelser er mindre end efterspørgslen på dem. Herudover har der over årene udviklet sig et marked for handel med energibesparelser – eller snarere til shopping efter energiselskaber med højeste tilskudssatser - hvilket betyder, at også de billige energibesparelser ender med at koste energiforbrugerne det samme som de marginale besparelser.

Regeringen og energiselskaberne er som nævnt pt. ved at forhandle fordeling af mål og de konkrete retningslinjer mv. for energispareindsatsen fra 2016 og frem.

Energibesparelser i bygninger

På grund af den ovennævnte model baseret på, at det er første års besparelse, der tæller og ikke en akkumuleret besparelse over levetiden af den enkelte indsats, er en overvejende del af

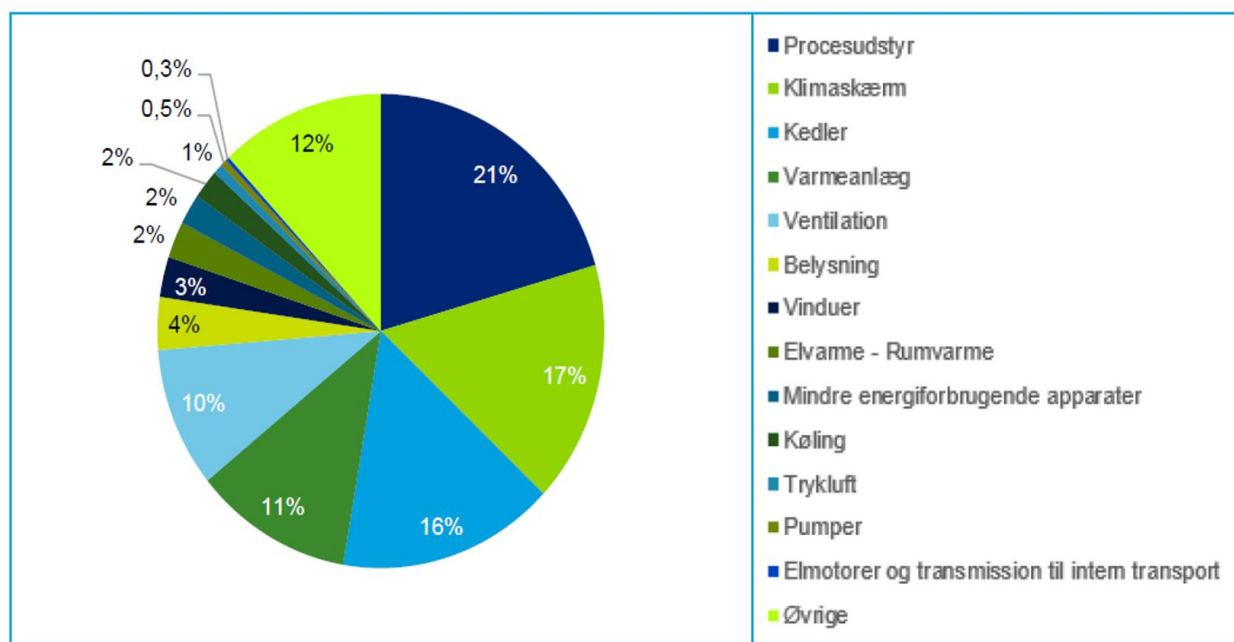
energibesparelserne fundet i de tekniske anlæg, og kun en mindre del er blevet realiseret ved de investeringsmæssig dyrere tiltag i forbedring af bygningernes klimaskærm (f.eks. isolering, udskiftning af vinduer osv.).

Resultaterne fra Deloittes evaluering fra 2015 af energiselskabernes energispareindsats viste, at additionaliteten (dvs. den andel af energibesparelserne, som slutbrugerne vurderer, at de ikke ville have gennemført af egen drift efter tre år) i erhverv var ca. 46% og nettoeffekten var op til 74% (det vil sige, at cirka tre fjerdedele af de indberettede energibesparelser er ekstra opnåede besparelser, når der tages højde for såvel energispareindsatsens additionalitet som dens spillovereffekter).

For husholdningerne var additionaliteten kun ca. 22% (nettoeffekt ikke opgjort).

I erhverv er der typisk tale om tekniske besparelser i fx produktionsanlæg med kort tilbagebetalingstid. Tilbagebetalingstiden for klimaskærmsløsninger er derimod meget lang, og tilskuddet fra energiselskaberne er dermed lavt i forhold til investeringen. Derfor ses den lave additionalitet i husholdningerne.

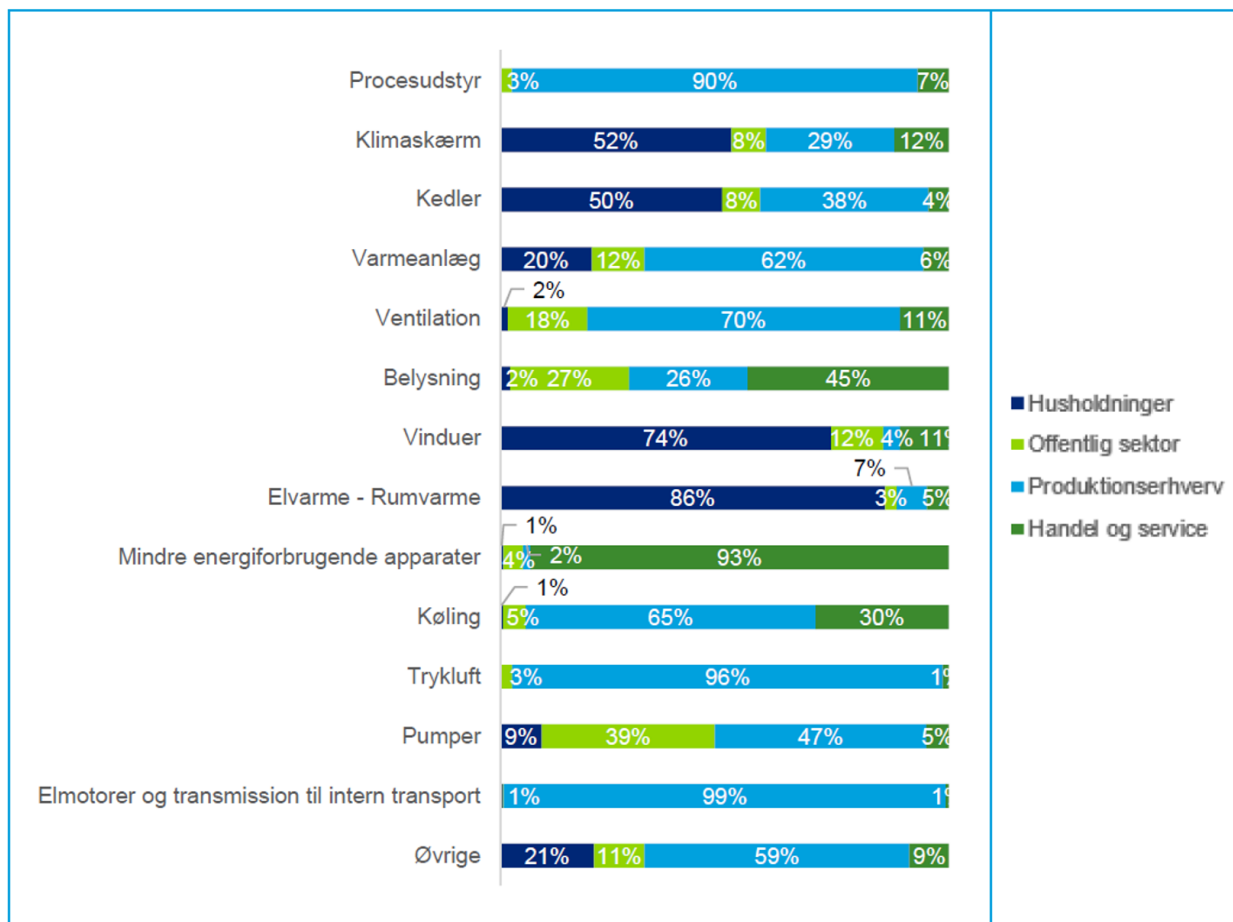
Af Deloittes rapport fremgår, at de indberettede besparelser opgjort på baggrund af slutanvendelse/teknologi fordeler sig som vist i nedenstående figur 1:

Figur 1. Indberettede besparelser i 2013 fordelt på slutanvendelse. Kilde: Energiselskabernes indberetninger

Som det fremgår af ovenstående figur tegner de tekniske besparelser i 2013 sig for ca. 80% af de indberettede besparelser og ca. 20% fra klimaskærm Inkl. vinduer).

Nedenfor vises i figur 2. hvilke segmenter, der indberetter besparelser inden for de forskellige slutanvendelser.

Figur 2. Oversigt over andelen af de forskellige teknologier der er indberettet inden for de fire forskellige sektorer i 2013. Kilde: Energiselskabernes indberetninger

Af figur 2. ses, at indberetning af besparelser vedr. klimaskærm og vinduer er størst i husholdningerne. Her er additionaliteten imidlertid lav jf. tidligere, hvorfor man ikke nødvendigvis kan tildele energiselskabernes spareindsats æren for dette.

Den nuværende ordning tager i et vist omfang hensyn til levetiden ved, at energibesparelser med kort levetid har en prioriteringsfaktor på 0,5 for og energibesparelser med lang levetid har faktor 1,5. Der anvendes eksempelvis prioriteringsfaktor 1,5 ved øget isolering af gulv, vægge og loft/tag som reducerer rumvarmeforbruget i bygninger, som opvarmes med olie, naturgas eller kul.

En af ulemperne ved at øge prioriteringsfaktorerne er, at det skal være ganske voldsomme øgninger af prioriteringsfaktorerne, som skal ske, for at det skal motivere bygningsejere til at igangsætte egentlige klimaskærmsforbedringer.

Hver gang man forøger en prioriteringsfaktor med en faktor 2, vil de energibesparelser, som gennemføres under denne aktivitet, kun medføre en faktisk besparelse i kWh med halv værdi. Så hvis der ikke skal ske en reduktion af den samlede energispareindsats, skal øgning af

prioriteringsfaktorer på nogle områder balanceres af reduktion af prioriteringsfaktorer på andre områder.

Da der i givet fald er behov for væsentlige forhøjelser af prioriteringsfaktorer for indsatser i klimaskærmen (for at skabe motivation for at forbedre denne) med f.eks. faktorer på 5 – 10, er det mere end tvivlsomt om kompenserende nedsættelser af andre prioriteringsfaktorer kan kompensere for denne voldsomme forøgelse.

Hvis der ikke kan kompenseres fuldt for store stigningen i prioriteringsfaktorerne for forbedringer i klimaskærmen, skal målet for den samlede besparelse øges.

Hvis man på den ene side skal fastholde indsatsen på industrisiden med de nuværende prioriteringsfaktorer og på den anden side opprioritere indsatsen på energibesparelser i bygninger, er der behov for at gennemtænke, om det er omkostningseffektivt at holde begge dele i samme markedsbaserede ordning.

Hvis besparelser i klimaskærmen skal opprioriteres i energiselskabernes nuværende spareindsats, kan det ske på følgende 3 måder evt. i kombination:

1. Der opstilles et separat mål for bygninger
2. Energibesparelserne tælles med over levetid
3. Prioriteringsfaktorerne øges for klimaskærmsbesparelser med samhørende nedsættelser af andre prioriteringsfaktorer

Ad 1. Dette forslag anses umiddelbart for det enkeltteste at gennemføre, og vil bl.a. betyde, at energiselskaberne bliver tvunget til at være mere kreative i deres tilgang til løsninger i dette segment. Forslaget udfoldes senere.

Ad 2. Dette kræver en større ændring af konceptet, idet der i Danmark er valgt en model baseret på førsteårs besparelser. Der er erfaringer i andre lande, som f.eks. Frankrig og Italien, hvor man medtæller energibesparelser i hele deres funktionstid. Dette dog med begrænsningen, der ligger i, at energispareforpligtelsen i Energieffektivitetsdirektivet kun er fastlagt til og med 2020.

Ad 3. I den nuværende aftale har man forskellige prioriteringsfaktorer, som vægter energibesparelserne afhængigt af energiform og type energibesparelse jf. ovenfor, men dette har ikke været nok til, at besparelser i klimaskærmen bliver opprioriteret. En yderligere forøgelse af prioriteringsfaktorerne for energibesparelser med lang levetid vil betyde, at energispareindsatsen vil blive dyrere eller, at det samlede sparemål skal reduceres.

Endelig kunne man forestille sig en kombination af ovenstående.

Alle tre forslag peger i bund og grund på, at den nuværende energispareordning kun vanskeligt kan bringes til at opfylde behovet for både at billiggøre energibesparelser i industrien og samtidig at medføre en kraftig forøget langsigtet indsats med forbedringer af bygningers klimaskærm.

Det Økologiske Råd foreslår derfor, at energispareforpligtelsen på sigt (f.eks. fra 2018) opdeles i to markeder.

Den ene del af energispareindsatsen "Industri" skal fortsat rettes mod erhverv, industri og tekniske besparelser, mens den anden del "Bygninger" skal målrettes mod de langtidsholdbare investeringer i energibesparelser i bygninger – især i opgradering af klimaskærmen.

1. Energispareforpligtelse i "industrien": For besparelser inden for erhverv- og industri skal spareindsatsen fortsat baseres på førsteårs besparelsen. Dvs. samme model som nu, som har fungeret effektivt for disse segmenter.
2. Energispareforpligtelse i "bygninger": For langtidsholdbare besparelser i bygninger og deres klimaskærm kan optælling af besparelserne omlægges til en model, hvor energibesparelserne tælles med i deres levetid.

I det følgende beskrives hvordan en sådan opdeling af energispareindsatsen kan ske under hensyn til omkostningseffektivitet og energispareeffekt.

"Markedet" for energibesparelser

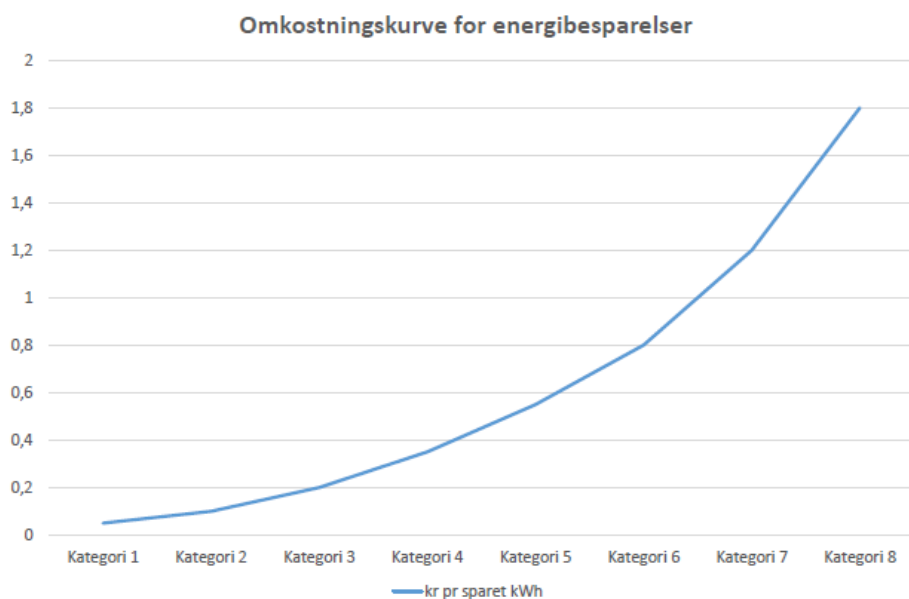
Energispareindsatsen har fra start og til nu skiftet omfang og karakter på flere måder.

Tidligere byggede ordningen og selskabernes indsats i høj grad på rådgivning og indrapportering af nødvendige omkostninger til gennemførelse af energibesparelser. Dette gjorde ordningen billig, og muliggjorde, at den gennemsnitlige omkostning for energibesparelserne lå ganske langt under den forventede maksimalt politisk acceptable omkostning.

På det seneste er energispareordningen så at sige blev mere "moden" og dermed markedsgjort. Det betyder, at energispareordningen er skiftet til i højere grad at være en udbetaling af tilskud til gennemførte dokumenterede energibesparelser, og niveauet af disse tilskud i højere grad baseret på, hvad det koster at gennemføre den sidste marginalt nødvendige energibesparelse for at nå målsætningen.

Dette betyder, at ordningen er blevet dyrere, uden at der nødvendigvis er opnået flere eller bedre energibesparelser af den grund.

Der er desværre aldrig beregnet en egentlig omkostningskurve over prisen for energibesparelser, men for at illustrere de forskellige faser i et simpelt diagram opstilles en fiktiv omkostningskurve for omkostningerne ved energispareindsatsen på forskellige indsatsområder med stigende omkostninger pr. sparet kWh, som her kaldes "kategorier". Se figur 3.

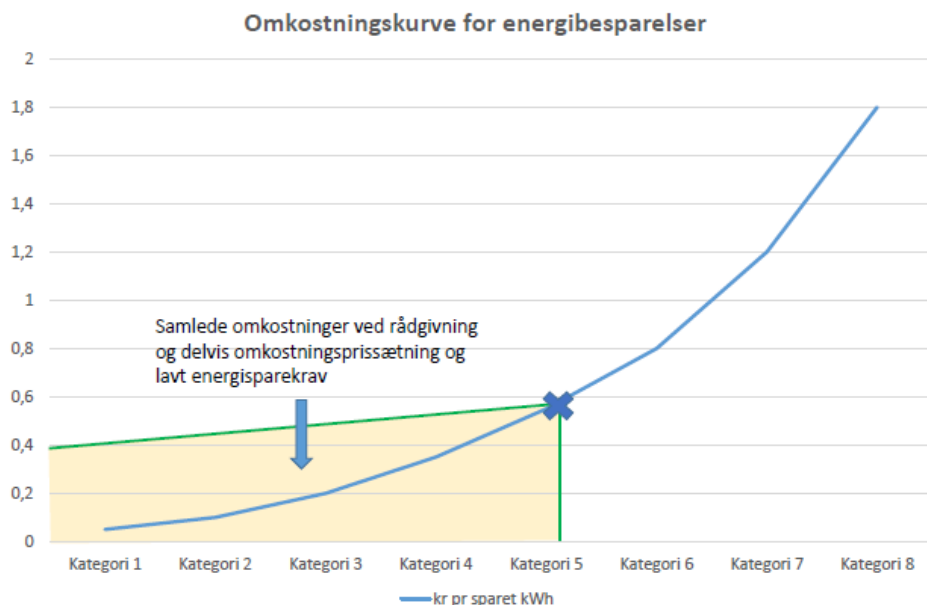

Figur 3: Skitse af omkostningskurve for energispareindsats. Kategorier repræsenterer forskellige indsatsområder med forskellige omkostninger forbundet.

I de første år lå omkostningerne tættere på den ideelle kurve med en spareforpligtelse omkring de 40 øre pr kWh og en energispareindsats omkring "kategori 5". Se figur 4.

Dette skyldtes, at de marginale energibesparelser stadig lå på den forholdsvis flade del af kurven og, at ordningen ikke i større grad overfinansierede i forhold til det nødvendige niveau for at gennemføre energibesparelser og heller ikke førte til overindtjening hos energispareaktører.

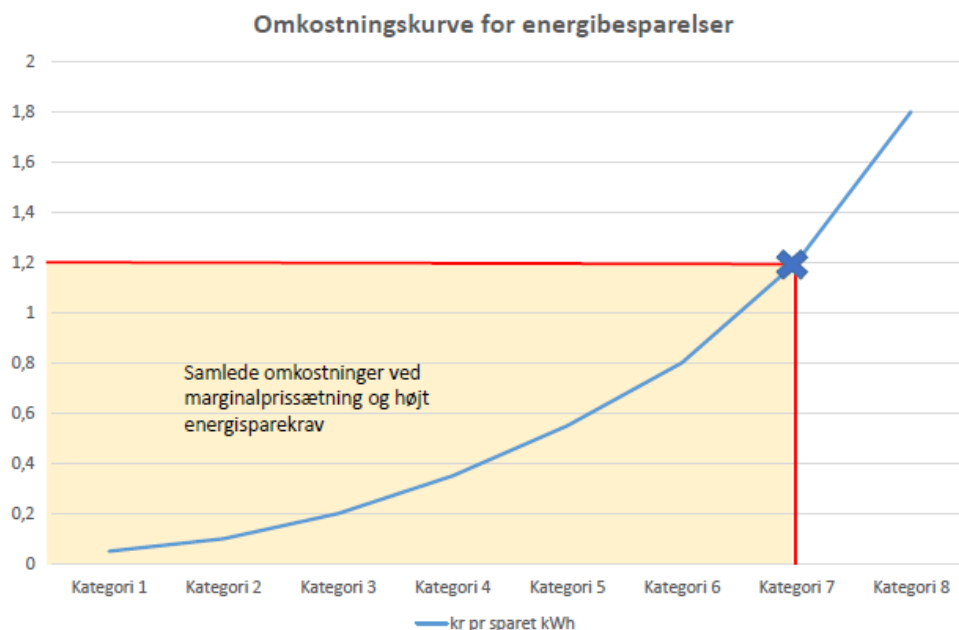
Markedsgørelsen var ikke slået fuldt igennem, så nogle energibesparelser blev gennemført under marginalprisen, hvorfor den grønne kurve i figur 4 er skrå.

Figur 4: Med et lavt energisparemål i "kategori 5" er omkostningskurven forholdsvis flad, og markedsgørelsen er ikke slået fuldt igennem, så nogle energibesparelser gennemføres under marginalprisen.

Vi er nu i en situation, hvor energisparekravet er hævet til "kategori 7", og hvor markedet for energibesparelser er blevet "modent", så der er opstået en fuld marginal prissætning. Det betyder, at omkostninger ved at nå de fastlagte energisparemål er vokset til at udgøre det gule område. Se figur 5.

Samtidig er forholdet mellem de omkostninger, som er nødvendige for at gennemføre energibesparelserne (det gule under den blå linje) og "tabet" i en marginalprissætning (det gule over den blå linje) blevet forrykket. Dette skyldes også, at forholdsvis dyre energibesparelser nu er nødvendige for at nå den samlede forpligtelse.

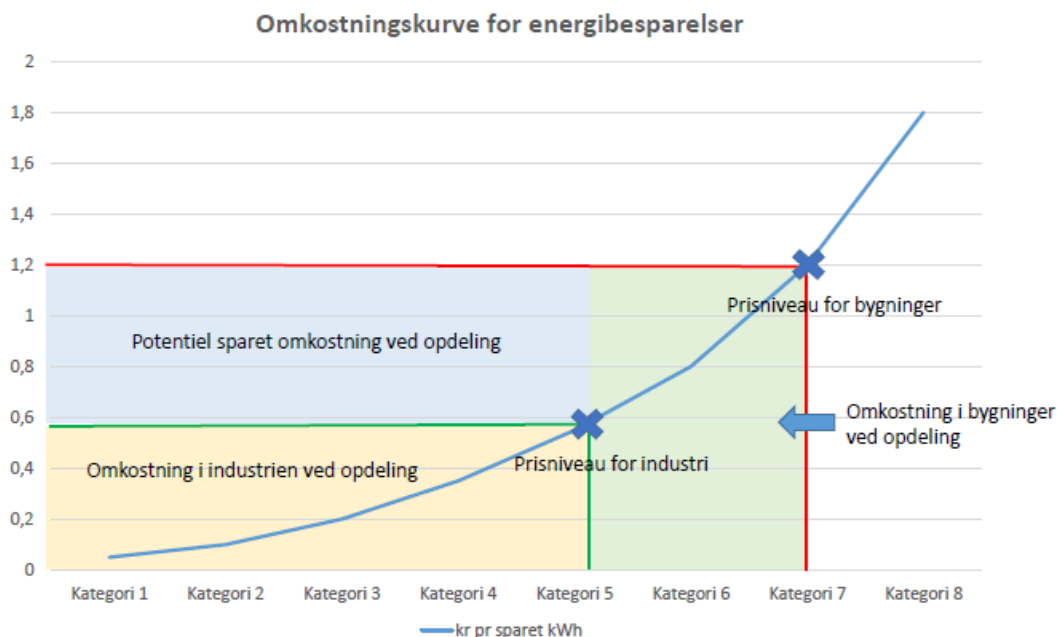
Figur 5: Med et markant højere energisparemål i "kategori 7", som er markant dyrere pr sparet kWh og en fuld markedsmodning er omkostningerne til energispareindsatsen vokset voldsomt.

Antages ganske teoretisk, at energibesparelser i byggeriets klimaskærm nu er nødvendige for at nå det samlede energisparemål og ligger i den dyre ende, så kan opdelingen af energispareforpligtelsen i "Industri" og "Bygninger" faktisk reducere den samlede omkostning, når det i energiforliget aftalte energisparemål fastholdes. Se figur 6.

Dette sker ved, at marginalprisen for besparelser i "industrien" må antages at være markant lavere end den marginale pris for besparelser i "bygninger".

Omkostningerne ved gennemførelse af besparelserne i "industrien" udgør herefter det gule område, mens omkostninger ved at gennemføre de krævede besparelser i "bygninger" udgør det lysegrønne område.

Besparselsen for at gennemføre den samlede energispareforpligtelse med samme sparemål men med opdeling i to separate markeder udgøres af det lyseblå areal.

Figur 6: Med en opdeling af energisparemålet i to – en billig industridel og en dyr bygningsdel vil der fremkomme to marginalpriser. Med opdelingen undgås så at sige at betale den marginale omkostning for bygningsbesparelser ved de langt billigere industrispareindsatser.

Særligt mål for energibesparelser i bygninger

Når energisparemålet med det samlede energisparekrav som i den nuværende ordning skal opdeles i to separate ordninger, skal der foretages nogle valg:

1. Der skal ske en afgrænsning af, hvilke langtidsholdbare energisparemuligheder i bygninger, som skal omfattes af den nye delordning for "bygninger". For at give en mening med opdelinger skal der være tale om, at kun energispareindsatser, som har en forholdsvis høj gennemførelsesomkostning, men samtidig en høj samlet værdi i kraft af en lang energisparehorisont, skal tillades i den nye "bygningssparemarked". Hvis også billigere og kortsigtede energisparetiltag medtages i denne gruppe vil dette medføre store "dødvægtstab" i form af betaling af en høj marginalpris for billige besparelser.
2. De billigste og kortvarige besparelsesmuligheder inden for bygninger (fx energibesparelser i de tekniske installationer) vil således fortsat skulle henføres til "industrisparemarkedet".
3. Der bør ikke kunne udveksles besparelser mellem de to markeder. Hvis det alligevel vurderes hensigtsmæssigt at have en form for udvekslingsmulighed mellem de to typer af energibesparelser, bør der fastlægges en fornuftigt vekselkurs, som sikrer, at den faktisk besparelse ved opdeling i et billigere og et dyrere marked fastholdes.
4. Der skal etableres en model for, hvordan mål/midler deles mellem de to markeder

Praktisk implementering

I dag opgøres effekten af stort set alle energibesparelser i bygninger på grundlag af det såkaldte standardværdikatalog. I dette katalog er fastlagt alle mulige tænkelige forbedringer i de tekniske anlæg og i mindre bygningers klimaskærm, og der er fastlagt en standardiseret energisparemæssig værdi af hver enkelt tiltag.

Med udgangspunkt i dette standardværdikatalog, anbefaler vi, at der sker en opdeling i, hvilke energisparetiltag med langvarig energispareeffekt, som skal kunne tælles med i energispareforpligtelsen for "bygningdelen", og hvilke der har kort energispareeffekt eller er tilstrækkelig rentable, og som derfor fortsat skal tælle med i "industridelen".

Det betyder, at den teknologiske udvikling, komponentnedslidningstider og forventede udskiftningsforløb skal medtages, så levetiderne ikke sættes for højt og dermed reducerer additionaliteten i hele energispareindsatsen.

Netop for bygningers klimaskærm er additionaliteten i dag relativt lavt, da det ikke er energibesparelser, som typisk driver gennemførelse af udskiftninger eller renoveringer. Der er derfor brug for fokus på at øge denne additionalitet.

Standardværdikataloget forventes også at komme til at indeholde en form for standardløsninger for energibesparelser i mindre virksomheder, burtikker, supermarkedet, erhverv generelt m.v. Disse nye standardløsninger skal på lige fod med standardværdikataloget for energibesparelser i mindre bygninger opdeles i forhold til medtælling i enten "bygningssområdet" eller "industriområdet".

Finansiering

Den nuværende politisk fastlagte ramme på ca. 1,5 mia. kr. årligt må tilsvarende i et vist omfang forventes at skulle økonomisk "opdeles" mellem energibesparelser i "industri" og energibesparelser i "bygninger" alt efter forventede marginalpriser og energisparekrav i de to områder og efter det samlede behov for energibesparelser med både kort og langt sigte.

Hvis der kan forventes en direkte forpligtelse til at spare en bestemt mængde energi i "bygninger" med langtidsholdbare indsatser, kan det medvirke til at skabe aktører, som direkte udvikler markedsstrategier for at få netop bygningssegmenter til at gennemføre energimæssigt effektive renoveringer. Dermed fjernes nogle af dagens barrierer og samtidig gøres energispareindsatsen i bygninger billigere end den angives til i dag. Dette kan også medregnes i fastlæggelse af omfang og omkostninger i en opsplittet energispareindsats.

Det Økologiske Råd anbefaler:

- Energisparemålene fastholdes frem til og med 2020, samt at der snarest muligt udmeldes nye sparemål efter 2020.
- Det tilstræbes, at energispareforpligtelsen følger det slutenergiforbrug, som de enkelte energiformer er årsag til.
- Hvis der af hensyn til tilvejebringelse af ny lovgivning er behov for en midlertidig reduktion af energispareindsatsen af hensyn til indgåelse af en ny frivillig aftale, skal perioden være så kort som muligt, og "hullet" skal senest 1.1.2018 fyldes op af en inddragelse af energiformer, som i dag ikke har en energispareforpligtelse. Det gælder især, at al leverance af olieprodukter til slutkunder skal omfattes, ligesom leverancer af biomasse i form af træpiller og træflis skal omfattes. Det ses derimod ikke praktisk muligt at inddrage leverandører af brænde til forbrænding i almindelige brændeovne.
- Fastholdelse af finansiering af energispareindsatsen via nettariffrerne, hvor dette er tilfældet i dag, eller indlejret i energiomkostningerne for de øvrige energiarter.
- Energispareforpligtelsen bør på sigt (f.eks. fra 2018 eller 2020) opdeles i to markeder (benævnt "bygninger" og "industri"), hvor "industrimarkedet" forventes at have en billig marginalpris for de opnåede energibesparelser, mens "bygningemarkedet" forventes at få en højere marginalpris.
- En opdeling i to energisparemarkeder "Industri" og "Bygninger" kan gradvist blive billigere frem mod 2020 end et fælles marked for både "Industri" og "Bygninger", når energispareforpligtelsen fastholdes, som aftalt i Energiforlig 2012.